

Vitéz Ferenc

az Angyalok a Hajdúságban című új ciklusból

Öreg ház

(Maghy Zoltán emlékére)

Elmúltak az idők, Zsiga bátyám!
Megkeserülte Rózsa Sándor.
Előbb-utóbb beleöregszik
kacatos útjába a vándor.

Nekünk a lelkünk még olyan fehér,
mint a húsvétra meszelt házfalak.
Belefér száz év, meg ezer is,
ha az ablakunk virágos marad.

Egyet mondok, aztán elhallgatok:
Utol kell érni, amit szeretsz,
s nem hagyni el soha – viharba' se!
Elaludni majd nyugodtan mehetsz...

Csokonai

(Bod László emlékére)

A poéta búsan elvándorolt,
hogyan megmerült a renyhe porban.
Fohászodott volna ő a holdig,
könnyet oltva zsúptetős akolban.

Pennája volt a botja, s szívében
– bár kutatta mindig, hol van –
őrzött fársángos nagyvilágot holtig,
színeket az elmosódó foltban.

Barátok ünnepeltek érte virtust,
de míg a rosszra mentség épült volna estvig,
kacér talányként hagyott reánk
érzékeny dalokban *modus vivendit*.

Négy sor

(Hézső Ferenc képeihez)

Felhők alatt vadludak húznak.
Följajdul az égen a nyár.
Elszáradt rozsmaring a szív.
Aludni készül a nyáj.

Lassan hát betakar...

(Plugor Sándor grafikáihoz)

(...)
A fű benövi a földet.
De nem nőhet be múltat.
A hangyák a szálak tövén
most élni tanulnak.

(...)
Lassan hát betakar a semmi.
Halottainkat
mindenki más ma elfelejti.

Magunk maradunk velük,
mint a kétkarú istenek.
De a mi karunkban is
fáradni kezd az emlékezet.

(...)
Nem tart már soká.
A haláltól félünk.
Gyertyát csak azért gyújtunk a
sírokon,
hogyan nekünk is legyen valami
fényünk.

(...)
Eltemettük. Majd mesélünk róla.
Odarajzoljuk nevét a óra.
Kegyelettel tekintünk a télre.

A tavasz majd fejre állít.
– S félre.

Tükör által...

(Szepessy Béla anamorfikus grafikáihoz)

tükör által homályosan
tükör által darabokban
elveszett az éden csöndje
fölsziszegő haragodban

szemben állsz az éjszakával
nem világít csak a fáklya
lábad inog karod gyöngye
fölemeszt a rózsamáglya

talányokat ölelsz körbe
föl az égre le a földre
ismeretlen gyilkos láva
temet be egy nagy gödörbe

földalatti hazug korzón
sorra törnek el a korsók
rád mutat egy szép boszorkány
nézz tükörbe ecce homo

gyere velem árva nyárba
madár Hófehérke-gyárba
kígyóalma akadt torkán
üvegkoporsóba zárva

tükör által talányokban
fényed úzöd öznyomokban
Prométheusz tüze fárad
sötétedő apályokban

csupa emlék csupa torzó
gyorsan fogy a rokkaorsó
csipkeujjak vére árad
tükörszemek mélye forró

talányokat ölelsz körbe
keresed azt aki szeret
aki össze tudná rakni
a tört tükörcserepeket

Mondatok és formák

(Pálfy Julianna festményei mellé)

Az arcokba belenőtt a táj.
Házfalakba virultak az arcok.
Ujjbegyedről kék madárka szállt,
s mesélni kezdtek az utcasarkok.

Milyen volt a fellépés után.
Hogy kerestek mondatok és for-
mák.
Mint fárad a táncoló topán,
ha megnyílnak az égi csatornák.

Miért árva annyi rózsaszál.
Hogy rejtőzik el az arc az arcban.
S hogy rejtőztél a kert fáinál
szikkadt nyári délutáni fagyban.

Minden város kedves városod.
Minden mondat darabokra törve.
Éjszakai festő-vánkosod
átröpít az álmodó gyönyörbe.

Egy székről*(Drozsnyik István grafikáihoz)*

Beléptél a bálterembe,
elfogytak a székek.
Átlótték a szárnyaidat –
most üres a fészek.

Ezer csillár fénye vakít,
és a tollad vérzik.
Nem érdekel senkit, mi fáj,
a sebed se nézik.

Megszólal a báli zene –
le szeretnél ülni.
Átkarol egy rongyos angyal:
megtanít repülni.

Keze balzsam, és a csókja
hársfavirágillat.
Könnyű leszel, mint az álom,
nem érzed, hogy itt vagy.

Látsz egy széket a magasban,
ahogy felemelkedsz.
Föltáncolsz az éjszakába,
s ráülteted lelked.

Töredékek*(Kurucz Imre szobraihoz)***Csángó fohász**

„Ágról szakadt madár vagy te,
kivettette, eltemetve”.

Fehér szíved feketében
az anyáért zokog – éhen.
Öledben a forró bánat
félti, félti szép hazánkat.

Trianon

Mint egy diósebet ha összevarrnak,
nem rághatják ki szívét a varjak.

Merengő

Szent pillanat.
Csak csönd-csípője reszket.
Mégkuperodnak benne a hajnalok.

Torzó

Elmúlt az idő. Elfogyott a nyár.
Az életet a földbe taposták.
Az Isten kamrájából már
előkeresték a rostát.

Bánat

Édes az asszony karja.
Keserű a könnye.
Magához szorít, megvigasztal.
Halálig hordozza a te bánatodat.

Kosfej

Újrakezdeni mindig lehet.
– És mindent.

Ha felébredsz, először szólítsd meg
az Istent.

Összetartozás

Se hó, se fagy, eső, se szél.
Se önzés, se rongy kacat.
Se mámor, se bűn, se éber éj.
Sem ásó, sem nagyharang.

Ki vagyok én

Káliz Sajtos József

Optikai csalódás

Gyönyörködni szeretnék
a lemenő Napban
– oly szép, majd' kicsordul –,
de az irigy hegy nem hagyja,
pimaszul elé fordul.

Bennünk rezdül a világ

Este van. A rózsét égetem.
A hamvadó tűz fényében
bogarak járnak táncukat...
S fenn a Hold körül
pulzál a világegyetem.

Tágra nyílt szememet
az égbolton jártatom:
a vibráló kozmosz
most olyan, akár egy
mocorgó hangyaboly.

Néha nyöszörög a parázs,
de nem azt figyelem.
Az elmém – e szorgos
kis komputerem – még
odafönn jár: a megkezdett
fonalat fonja tovább.

Honnan e rendezettség?
S mért örök a csillagvilág,
a sejtelmes univerzum? –
Létezni kell egy pontos
„elektronikus agynak”,
és aki kezeli-vezérli,
Ő MINDENEN ÚR!

Télutói mélézás

Hol van már a múlt ősz
és a megkésett szüret?...
amikor a darazsak
– mint a helikopteres
rohamosztigosok –
rajban lesték a bőrömet.
S a körömnyi felületen
egy-kettő sikeresen
leszállt... és amíg
szárnyával riszált,
a fullánkját gyorsan
belém mélyesztette,
jelelvén: nem ők,
én vagyok a betolakodó,
ez a terep az ő
felségterületük...
De ez a küzdelem is
már emlékké szelídült. –
Újabb próbák előtt
s új tavaszra várva, Uram,
tekints árva népemre...
S bőkezűbben áldj meg
engem is jó kedvvel,
hisz' mint párja vesztett
madár, itt küszködök
a legnagyobb ínségben. –